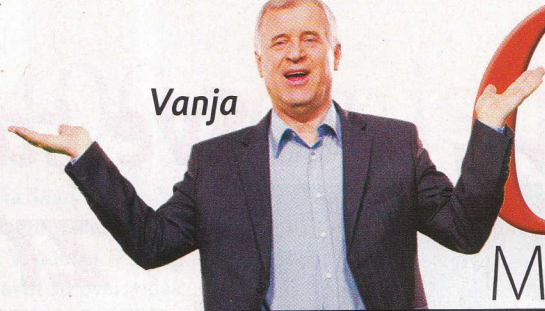

78

Vanja

Ona

MAGAZIN

56

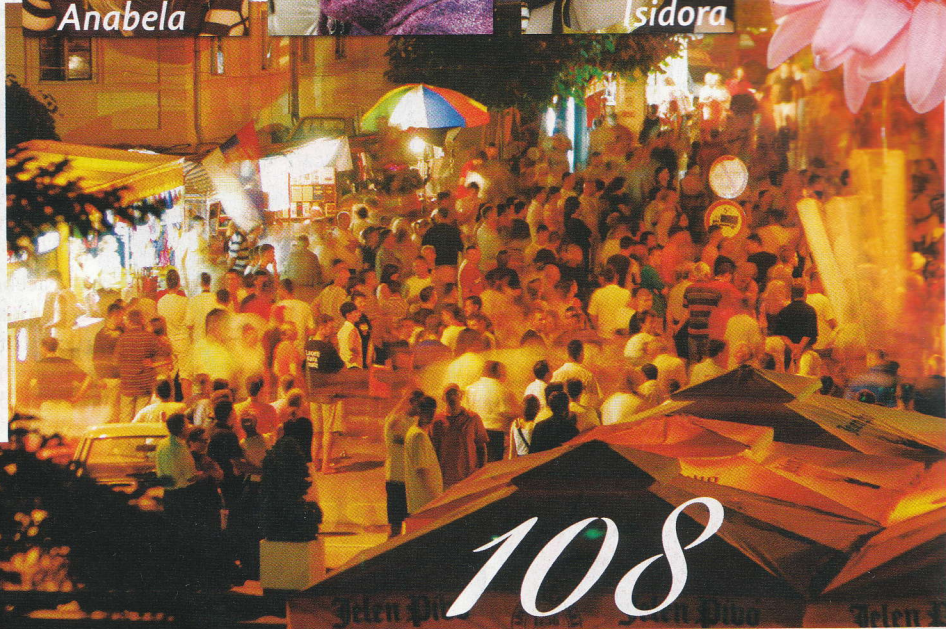
Anabela

Jasmina

Isidora

108

2 Od ideje do dela: Alisa Šalopek, pisac iz Subotice

4 Kako da opremite stan: Vrata

8 Carstvo detalja: **Čupovi**

0 Govor cveća: Lavanda

3 Razgovor s povodom: Haris Džinović

6 Neobične sudbine: Hans Kristijan Andersen

8 **NOVO:** Vanja Bulić, kolumna

0 Škola emocija: Veza na daljinu

6 Iz aviona na... Zakintos Poklon putovanje

8 Fešn putopis Isidore Bjelice: Sidnej

00 Iz njegovog ugla: **Uroš Petrović**

103 Anabela Basalo

104 Iz njegovog ugla: Milenko Sjekloča

108 Kod kuće je najlepše: **Guča - Poklon putovanje**

110 Kod kuće je najlepše: Priboj na Limu Poklon putovanje

112 Jasmina Mihajlović
116 Umetnost: Oglja Jančevecka

124 Fenomeni: Slavica Terzić iz Užica, fitoterapeut i jasnovida osoba

100

Suzana Šuvaković - Savić, operna pevačica

U životu nikada ne glumim

Operna pevačica Suzana Šuvaković - Savić tvrdi da sve što u životu radi, radi isključivo srcem. Uvek je nasmejana. Za sebe kaže da je vrlo realna osoba i da se neprestano trudi da se ne nervira, ni na privatnom, ni na poslovnom planu. Smatra da je porodica stub svakog čoveka, a ljubav pokretač svega u životu.

Suzana otkriva da, osim pevanja, voli da putuje i da se raduje svakom nastupu van granica naše zemlje. Tada može da pokaže ljudima šta zna i u isto vreme da na najbolji način predstavi svoju zemlju - Srbiju. Volela bi da se u budućnosti posveti pedagoškom radu i svoje znanje i iskustvo prenese mladima koji žele da se bave opernim pevanjem.

Kada posetite rodni Majdanpek, čega se prvo setite?

U Majdanpeku sam provela zaista sjajno detinjstvo. Uvek se setim kako sam se kupala na jezeru i skijala na jednom brdašcetu iznad grada, ali i kako sam šetala svoju pudlicu. Takođe se podsetim i letnjih noćnih izlazaka u grad, kada sam mazala telo uljem „Koperton“ i mirisala na kokos. Ne mogu da zaboravim ni moje dečje skakutanje po trosedu, kad god bi se na TV pojavio Zdravko Čolić.

Da li ste bili poslušno dete?

Tata mi je bio veoma strog. Samo zahvaljujući starijem bratu, uspevala sam da izađem u grad ili u diskoteku. Ukoliko je i on izlazio, mogla sam da ostanem do 21.15 (najkasnije), a inače „dozvola“ mi je važila do 19.30 časova. Uopšte nisam patila što nisam mogla da „bazam“ noću. Smatram da sam uspela da izbegnem mnogo ružnih stvari koje su možda zadesile neke moje prijatelje - od alkohola, pa do nečeg još goreg.

PREKRETNICA U ŽIVOTU

Kada ste počeli da pokazujete sklonost ka muzici?

Još kao mala, na nagovor tate, upisala sam harmoniku. Prvobitna ideja je bila klavir, ali on je rekao da to nije narodni instrument i

Čovek uvek mora da izvaga šta mu je prioritetno. Meni je porodica uvek na prvom mestu, a tek iza nje - posao

ja sam morala da se povinujem. U harmonici sam bila jako dobra, osvajala sam nagrade, domaće i međunarodne. Kada sam završila nižu muzičku školu, trebalo je da nastavim sa usavršavanjem harmonike. Kako nisam imala uslova da kupim taj instrument, prebacila sam se na teoretski smer... To sam uradila na času klavira kod pokojnog profesora Zorana Milanovića. U pauzi je čuo kako sam sa drugarom pevala „Figaro ja, Figaro ti...“ i tada mi je sugerisao da odem u Beograd i da se javim profesorki Radmili Tirnanić. Pri tome je napisao pismo u kome joj predlaže da upišem pevanje. Pošto se profesorki dopao moj glas, i ona je napisala pismo, ali mojim roditeljima, apelujući da se usavršavam. Tada sam imala 15 godina, ali sam odlučila da neke stvari presečem i počnem da se bavim samo solo pevanjem. Drago mi je što sam se izborila i pokazala da vredim, a ponosna sam na poro-

dicu koja je bila svih ovih godina uz mene.

Imali ste srećno, ali i teško detinjstvo...

Jeste. Nažalost, dok je mogao, tata je zaradio. Bio je malo više ljubomoran i smatrao je da je ženi mesto u kući i čuvanje dece. Sećam se jako teških situacija, o kojima ne želim da pričam. Na primer, za mene je kesica „grisina“ bila luksuz. Mama je sve mesila i spemala, tako da sam pored nje naučila da kuvam, spremam kuću, štrikam, a uz baku i da heklam. Sada, pošto i ja imam ćerku Katarinu (10), učim je šta bi ona trebalo da zna da radi.

Da li bi vam život bio drugačiji i sa manje ambicija, da ste se rodili u Beogradu i imali sve što poželite?

Mislim da bi, jer smatram da čovek nosi nešto i u sebi. Ono što je najbitnije je svakako porodica i njena bezrezervna podrška. Naravno da je važna i ljubav kao pokretač većine stvari u životu.

Koja je najluda stvar koju ste uradili zbog ljubavi?

Na primer, borba za voljenim čovekom (na razne načine). Kada sam upoznala mog supruga, bile su tu još neke drugarice koje su itekako želele da budu sa njim. Tada sam u sebi rekla: „On će biti moj muž“. Mislim da sam ga osvojila mojom dobrotom, sposobnošću i pozitivnom energijom. Bitno je i da žena vodi računa o svom izgledu, ali i o onome šta ima u glavi. To pravi muškarac zna da prepozna i samo se za takvu ženu „kači“.

SREĆNA SOBA 49

Koliko vam znači operna diva Radmila Bakočević?

Ona je moja prva profesorka, a ja sam se kod nje pojavila bez ikakve preporuke. Pukala sam na vrata sobe „49“ na Muzičkoj akademiji, predstavila se i počela da pričam zbog čega sam došla. Odmah je poželeva da čuje kako pevam. Dok sam pevala, u grlu sam imala „veliku knedlu“. Bakočevićka je tada rekla da želi da me spremi za prijemni na Akademiji. Prijemni sam položila.

Dok ste studirali, morali ste i da radite...

Da, već na drugoj godini fakulteta počela sam da radim. Prvo sam bila u Operskom studiju, a potom su krenuli nastupi... Sećam se da sam od prvog honorara, mamu i sebe častila lepom večerom u restoranu. Mama me je posavetovala da kupim odgovarajuću haljinu, koju bih nosila na nastupima.

Dugo ste radili kao honorarac u Narodnom pozorištu. Da li ste ikada razmišljali da se okrenete nekoj drugoj vrsti muzike?

Zaista mi nikad nije palo na pamet da pevam neke druge stvari da bih došla do para, jer se najbolje osećam na sceni, u predstavama. Ipak, nedavno sam objavila CD pod nazivom „Boje ljubavi“ sa pop aranžmanima poznatih operskih arija. To shvatam kao izazov i igru

Kratka biografija

Prvkinja Narodnog pozorišta, sopran Suzana Šuvaković - Savić, rođena je 13. januara 1969. u Majdanpeku. Od detinjstva, ova operna pevačica je pokazivala veliki muzički talenat. Po savetu profesora klavira, početkom devedesetih upisala se na FMU (odsek solo pevanje). Kasnije je osvojila prvu nagradu na međunarodnom takmičenju „Petar Konjović“ u Beogradu. Magistrirala je na FMU kod poznatog soprana Radmile Bakočević. Za italijanski repertoar ju je spremao maestro Karlo Ventura. Od svog debija u ulozi Tebalda, redovno je nastupala u Narodnom pozorištu i u svim važnijim ulogama lirskih soprana: Mimi (Boemi), Liù (Turandot), Tatjana (Evgenije Onjegin), Euridika (Orfej i Euridika), Mikaela (Karmen), Margarita (Faust)...

U 2002. Suzana se predstavila italijanskoj publici, nastupajući u renomiranim pozorištima kao što su: „Askoli Piceno“, „Basano del Grapa“, „Latina“, „Rieti“ i „Civitavecija“. Na Božić 2003. godine bila je deo spektakularne priredbe u Seulu, gde je tumačila Muzetu u „Boemima“, pred 10.000 gledalaca. Sledeće godine je nastupila u Olimpijskoj Atini sa operom „Pinokijeve avanture“. Živi u Beogradu sa suprugom Vladom i ćerkom Katarinom.

Ćerka
Katarina

koja mi se dopala, a nadam se i slušaocima.

Postoji li još neki izazov koji biste voleli da vam se uskoro desi?

Prijatelji mi često govore da verno „done-sam lik“ kada sam na sceni, što je veoma bitno za ulogu. Bilo je ponuda za glumačku rolu, ali o tome tada nisam razmišljala. Jednog dana, ako se možda rodi neka ideja da se napravi film, ali da bude blizu moje profesije, možda i prihvatim to kao izazov.

Svaka operna pevačica glumi na sceni. Da li i koliko privatno glumite?

Mislim da u životu uopšte ne glumim. U poslednje vreme se trudim da ono što mislim u besu, ne kažem iste sekunde, što je sjajna stvar, jer tako osećam da napredujem. Međutim, uvek me vređaju stvari koje

Ograničenje kao podsticaj

Razmislite koliko puta ste svojim prijateljima, misleći na njihovu dobrobit, zaželeli životne puteve posute cvećem, ružama bez trnja i slično. I koliko su puta oni to isto poželeli vama. Zamislite sada sebe kako koračate tim ravnim cvetnim životnim putevima. Nigde ničeg što će vas potaknuti da zastanete, da se zamislite, da donesete neku odluku. Sve je ravno i jednolično. Da li mislite da je ovakav život zanimljiv?

To je kao kada vozite magistralom, sve brzo proleti i ništa ne ostaje u sećanju. Zar nije bolje ako tu i tamo postoji poneka prepreka koja nas natera da odlučujemo da li ćemo je zaobići, „preskakati“ ili se zaustaviti na tom mestu i možda se vratiti unatrag. Sve što nas potakne na razmišljanje ostaje u našem sećanju, iskustvu i gradi našu ličnost. Postajemo uporniji, izdržljiviji, odlučniji i lakše se nosimo sa životnim nedaćama. Što više „vežbe“, veći i efekat!

Život u blagostanju, ispod „staklenog zvona“ otupljuje sposobnost za životnu borbu. Otuda i izreka: „Ono što me ne ubije, ojačaće me!“

Vera Kondić
psiholog

Mi, istina, svi težimo boljem životu i blagostanju ali više kao cilju i idealu. Neki ljudi su, po našem mišljenju, dostigli blagostanje, ali gle čuda, oni obično nisu zadovoljni postignutim, već ih nešto tera da idu dalje, za novim izazovima.

Bez obzira na različite startne pozicije, motivi su isti, kao i motivi koji ljude iz manjih i skromnijih sredina tera da idu ka većim gradovima i zemljama, u kojima mogu realizovati svoje zamisli, mogućnosti i talenat. Da bi uspeji, moraju često, brzo i odlučno donositi odluke, praviti „rezeve“ u svom životu i na vreme prepoznati i „ugrabiti“ svoje prilike.

Najgore je ostati na pola puta, ni tamo ni ovamo ili se „kući“ vratiti neobavljenog posla. Strah i nesigurnost ponekad nas blokiraju da nastavimo dalje, ali sa verom u sebe same, možemo stići do neslućenih daljina.

To je sudbina čoveka!

NO UDRUŽENJE GRAĐANA
NO MOBBING

„NO Mobbing“, Beograd
Vera Kondić,
predsednica Udruženja
E-mail: kond56@ptt.rs
Tel. 064 212 78 80

su pogrešno postavljene.

PEVALA I LEČILA

Dosta nastupate u inostranstvu. Šta vam znači kada pevate pred stranom publikom?

Mnogo puta sam bila u prilici da se družim sa značajnim ljudima u zemljama gde sam nastupala. Ja sam Srпкиnja i uvek ću to biti. Kad god nastupam u inostranstvu, predstavim naše najbolje brendove (poput rakije i dobre klope). Na primer, zimus sam gostovala u Italiji, i tada

sam im preporučila najbolji lek protiv svinjskog gripa - rakiju i kiseo kupus.

Iako ste dosta putovali, nikada se niste odlučili da napustite Srbiju?

To mi nije padalo na pamet, iz prostog razloga jer imam svoju porodicu. Ne mogu da im napravim pakao od života, menjajući sve njihove navike i okolinu, da bi meni bilo bolje. Čovek u životu uvek mora da izvaga šta mu je prioritetno. Meni je porodica uvek na prvom mestu, a tek iza nje - posao. Nikada neću zaboraviti reči profesorke Bakočević koja je jednom prilikom izjavila: „Karijera prođe i šta onda ostane - novine i slike.“ Porodica je ta koja mora da bude na prvom mestu, a sve ostalo je na drugom.

Šta obično zapevate za svoju dušu?

Volim starogradske pesme, a omiljena mi je „Da smo se ranije sreli“.

Smatrate li da ste se puno promenili od one devojčice iz Majdanpeka?

U suštini nisam, ali je istina da okolina menja čoveka. Po nekim pravilima koja vam se ne dopadaju, ukapirate da osmeh uvek ne prolazi, i da nekad morate da budete ono što niste. Ali smatram da se ja ipak nisam promenila. **Ona**

Suzana sa
suprugom